

Než abych byl otrokem, chci být pohřben v hrobě svém, půjdu k Pánu, kde budu svoboděn... Dobře se to zpívá, zvláště když nám to složili jako spontánní vyznání černoši, ale už ne tak snadno se to žije. Vyměnit malá i velká otroctví, do nichž nás život, poměry a v neposlední řadě my sami, uvrhávají, vyměnit tyhle závislosti a závislostičky za svobodu, dar od našeho Pána, to není rozhodnutí ani proces, který by probíhal samo sebou. Copak zrovna v téhle části Evropy nepošilhává čím dál víc lidí po vůdci s pevnou rukou, jemuž by klidně kus své svobody odevzdali? Nakonec, ani víra, náboženství, život v pospolitosti věřících, a především před tváří Boží, nemá samo sebou podobu života svobodného, vysvobozeného společenství.

Dobrý příklad, podává list Galatským: když apoštol v Galatii vyprávěl o Kristu, zval tu k víře a křtil hlavně pohany: „Pojďte a přijímejte svobodu a naději, která se u Krista nabízí. Chopte se té jedinečné možnosti, která k vám přichází jako dar, jako milost!“ Takhle tam vznikala společenství kristovců, křesťanů. Jenže, když Pavel putoval dál, přišli po něm z Jeruzaléma takoví ti prvokřesťanští kontrolori a řekli: „To neplatí, pokřtění pohané nemohou přijmout svobodu a naději od Mesiáše, když nebudou dodržovat základní ustanovení Mojžísova Zákona, především obřízku!“

A ono to zabralo. Ono totiž často zabere, když někdo řekne, co přesně mám plnit, abych byl správný a bohumilý. Splnitelné požadavky mi dávají do ruky průkazku, kterou se mohu prokázat před druhými i před Bohem – podívejte, jak to plním! Nejsem dobrý? Apoštol Pavel ostře kritizuje, především ty, kdo to mezi galatskými zavedli, ale i nedávno pokřtěné, že na to skočili. Kritizuje to jako otročení náboženským pravidlům, jako postoj, který nespolehá na Boží přijímající a proměňující moc, ale především na plnění povinností. Takový přístup člověka nevysvobozuje, ale zavírá možnost odpuštění a nové naděje. S takovou se vám víra a její tradice, i ty dobré, stanou klecí. Stanete se společenstvím, kde panuje čím dál nesnesitelnější dusno, přetvářka, beznaděj.

Možná stačí jen připomenout, jak těžko se třeba pracuje s člověkem, který je sice ve svém oboru machr, ale na pracovišti dělá hlavně dusno. Jeho skvělost neinspiruje kolegy a kolegyně k tomu, aby si osvojili jeho dovednost, ale vzbuzuje v nich spíš beznaděj a pocit méněcennosti: Tohle já nikdy nezvládnou! Taky to znají děti, jak nesnesitelní mohou být rodiče (zdaleka nejen farářští), kteří mají na všechno jasný názor, usadí se ve své autoritativnosti a nekladou si sami nad sebou otázky. V kolektivech a rodinách kolem takových dokonalých se nevytvoří inspirující prostředí, kde se předávají hodnoty, chuť k práci a nasazení, ale končí se v dusnu, provázeném mučivým pomyšlením:

Co jsem ještě neudělal? Kvůli čemu dostanu zas vynadáno?

Ale sbor Kristových učedníků nemusí skončit jako místo, v němž vládne dusno, přetvářka, a pak i útlak a pohrdání méně schopnými či dokonalými. Neboť Kristus na sebe tíhu toho bezvýhodného dusna vzal. Solidárně se postavil mezi ty, kdo neměli šanci, kdo padli pod břemenem onoho zjištění „tohle já nikdy nezvládnou!“, a to břímě vzal na sebe. Tak všechny (kdo o to stojí) osvobozuje k důvěře, která už se nemusí ptát "Můžu sem?" "Kde vezmu tu správnou průkazku?", a místo toho se nechá obdarovat. S důvěrou a **zadarmo** přijímá dary spásy.

Tohle zjištění, tohle ujištění ke Kristu přizvaných, tohle **AHA Kristem obdarovaných – to je podle apoštola dílo Ducha Svatého**. Duch svatý jako Duch svobody nám, co jsme u toho nebyli, dokáže vyložit Kristovo dílo jako dílo vysvobození. To on ujišťuje srdce, aby s radostí zpívalo „Tvá svoboda, ukřižovaný a vzkříšený Pane, i nade mnou!“ To on pročistí uši, abychom to znova uslyšeli se vši naléhavostí: Jste voláni k existenci vysvobozených bytostí, to jste směli přijmout jako životní náplň i program.

To on, Duch, vyvětrá dusno, které tolikrát zamořuje církevní společenství.

Ale v důsledku tohoto pohledu na Kristovo dílo se cosi podstatného stalo i se zákonem samotným. Prikázání, shrnuté do onoho „Milovati budeš bližního svého jako sebe sama,“ už nemusíme chápat jako těžko splnitelné přijímačky do elitní školy zvané Boží Království. Díky Duchu svobody je jasné – tohle je směrnice, záměr, kudy se po cestě vysvobozených ubírat dál. Plnit, či spíš naplňovat „Zákon Kristův“ – to znamená **následovat to, oč šlo Kristu**. Jeho solidaritu, kterou stvrdil svým křížem, **i mezi námi**.

Právě ve svobodě Kristově, kterou z Ducha objevujeme, můžeme lásku k bližním objevit jako pozvání ke spolu-lidství. Proto naplňovat záměr, intenci Kristova díla, naplňovat zákon Kristův znamená... – brát na sebe břemena druhých. Spolunést je, ve vzájemné otevřenosti. Když vidím druhého, že klopýtá svým nákladem, nejdu k němu se slovy, kdybys trénoval, nemusels teď klopýtat. Nebo, kdybys dal na mou radu, mohl ses tomuhle břemeni vyhnout, kdybys poslouchal pánaboha (či církev), mohl sis tohle potáčení ušetřit.

Když to řeknu takhle vyostřeně, zní to odpudivě, ale právě nábožensky a samospravedlivě založení lidé jsou mistři v tom, dát tomu nenápadnější podobu, a patřičně tím obtěžkat své bližní. Navíc, v apoštolově podání ta břemena, to není jen jakákoli momentální životní potíž, neúspěch, nemoc, zamotaná životní situace... – ta břemena, to jsou provinění, do nichž upadáme. Tak Duch svobody Kristovy vytváří mezi

námi učedníky příležitost a prostor pro vztahy k druhým, kde se nekádrujeme, nepoukazujeme na druhé, na jejich selhání, neospravedlňujeme se tím, že ten druhý je ještě horší než já, – ale jejich problémy bereme na sebe.

Naše lidské selhávání, ve velkém i malém, sebou nese tíži. Stává se břemenem, které zatěžuje život, vztahy k druhým, k Bohu i sobě samému. Člověk pod ním klopýtá, a vzdalují se druzí i nadějná budoucnost. Navíc, většina našich selhání nezůstává uzavřena jen v ohradce vlastního života. Když někoho očerním, nejsem jen pomlouvač či lhář, ale taky jsem zasáhl do života toho druhého, a moje vina si už žije svým vlastním životem a břemeno je čím dál větší.

Ale tuhle destrukci na pokračování, kterou způsobilo mé selhání, lze překonat. Může ji překonat kristovec, který se rozhodne: vezmu to za tebe, vezmu to na sebe. Ponesu to s tebou. Tak se léčí rány, vytvářejí se pouta kristovské solidarity. Tak se naplňuje dobrodiní Kristovo v životě jeho učedníků. Tady vane Duch svobody ne-li nejsilněji, pak velice intenzivně, a léčivě, vpravdě osvobodivě.

A že jsou nám dary tohoto Dárce svobody nabízeny, to potkáváme při hostině, kam nás zve ten, který se odmítl vozit po zádech svých hříšných bližních, ale otevřel svůj život Duchu, sloužil jako Služebník vysvobození až do roztrhání těla – a o dar vysvobození k lásce a spolulidství, se i dnes s námi chce podělit. Amen

Ga 5,13n+6,2 SvD 2024

Píseň 589,1+3

In: Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine. Pane, slyš hlas můj, nakloň uši svých k hlasu pokorných proseb mých. Budeš, li nepravosti vyhledávati, Hospodine, Pane, kdo obstojí? Ale u tebe jest odpuštění, aby tím bázeň před tebou vzbuzena byla. AMEN. Ž 130

Píseň 578 (Studně)

Modlitba

Jsi dárce vysvobození, když jsme uvízli v pasti selhání nebo ztročení. Jsi dárce naděje, když se zatemnily výhledy a chce se nám všechno zabalit. Otevíráš život druhým, když bychom se chtěli ve svém sobectví uzavřít do sebe. Umožňuješ vidět budoucnost pro tvé dílo i tam, kde sami moc šancí nevidíme. Dokážeš vyvětrat dusno ze společenství i léčit hořkost srdce. Tohle všechno si smíme vděčně uvědomit, když slavíme svátek Daru tvého Ducha. Ducha naděje, který zadělává na dobré vyhlídky tvého stvoření, ducha zastánce, když jsme vydáni napospas silám lži a zmaru, ducha, který ujišťuje o tvé osvobodivé blízkosti i pro nás. Buď s námi a připomeň se nám jako jeho zdroj a dárce, v příběhu Kristově i ve křtu. Amen

1. čtení Ga 5,13-16 a 22-26

Křest Frederika Laugesena

– syna Martiny Valachové a Fleminga Teilgaard Laugesena. Svědkyněmi křtu, *Saundra Scribner Grace* a *Monika Stárková*. **Apoštolské vyznání** (NEZ str 450)

Otázky: Přinášíte Frederika s touhou, aby i on směl objevovat dary Boží svobody, do níž nás uvádí příběh Izraele a příběh Ježíšův? (*Přinášíme*) **Chcete**, aby na znamení, že Kristus mu dary svobody udílí, byl pokřtěn? (*Chceme*)

Povedete ho po cestě následování, aby bohatství a dary příběhů

svobody sám objevoval a přivlastňoval si? (*Povedeme, s pomocí DS*)

Otázka pro sbor

Milí přátelé, ptám se i vás nyní zde přítomných, zda budete Frederikovi i jeho rodině oporou ve víře? Přijímáte odpovědnost za to, abychom, vy ani já, osvobodivou moc evangelia neznevěrohodňovali vlastní soběstředností a uzavřeností? *Jestliže ano, odpovězte: Ano, s pomocí DS. „...“*

Ustanovení křtu Mt 28

Křest

Píseň po křtu: Tvá svoboda 752

kázání Ga 5,13+6,2

Píseň 302 (Mocný Bože)

CONFITEOR:

Zveš nás ke svému stolu jako Služebník, který otevřel svůj život Duchu, a sloužil naší záchraně a vysvobození až do roztrhání těla. S vděčností a úžasem si připomínáme přijímáme tvé pozvání, vždyť kdo jsme my, abychom si ho zasloužili?

Spíš umíme udělat dusno, než sdílet tvou svobodu, spíš se umíme ospravedlnit na úkor svých bližních, než bez povyšování nést jejich břemena, spíš jdeme tvrdě za svým nebo chytře sloužíme svým zájmům, než bychom hledali tvé království a jeho spravedlnost. Tím vším bráníme vanutí tvého Ducha, zavíráme před ním okna tvé církve i svých životů, a tak znevěrohodňujeme či rovnou karikujeme dary tvé svobody.

*Ale ty za námi přesto přicházíš. Bereš na sebe tíhu našich provinění, selhání i nedomyšlených kroků. Obdarováváš naději, radostí, velkorysostí, milosrdenstvím, stavíš na nohy, odpouštíš hříchy. S úžasem, s vděčností, s nově rašící důvěrou k tobě, náš Spasiteli, voláme: Pane smiluj se! **3x Kyrie eleison***

Slovo milosti: *I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj Slitovník. (Iz 54,10)*

Pozdravení pokoje

USTANOVENÍ

EPIKLEZE:

Tvůj Duch, Pane, ať nám promluví do srdcí i do svědomí, abychom při přijímání chleba a vína společně potkali tvou svobodu, zájem, tvé léčení, tvou nápravu. Tak nám skrze svého Ducha otevři sílu své spásy.

OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ (Zj 22,17) *A Duch i nevěsta praví: "Přijď!" A kdokoli to slyší, ať řekne: "Přijď!" Kdo žízni, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.*

Vysluhování 759

PROPOUŠTĚNÍ: 2K 3,17 *Kde je Duch Páně, tam je svoboda. Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě, to vše mocí Ducha Páně. Jděte v pokoji.*

MODLITBA

Tobě patří dík, Hospodine, vždyť jsme byli znovu utvrzeni v jistotě, že o nás stojíš. Ježíši Kriste, tvůj stůl nás spojil do společenství odpuštění, radosti a naděje. Duchu svatý, připomněš' nám živě památku díla našeho Spasitele, jako událost, která oslovuje i uprostřed našich životů a našeho času. Bože, přijmi náš dík a chválu, zes' nás neopustil a my směli zakusit blízkost tvého království.

Píseň 195,1+4 (vzdávám)

Přímluvy

Poslání Ga 3,13, 14

Požehnání

Požehnej tobě H a ostříhejž tebe. Osvěť H tvář svou nad tebou a buď milostiv tobě. Obratíš H tvář svou k tobě a dejž tobě pokoj. Amen.

Píseň 283